

Arrest

nr. 157 392 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zambiaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het in de aanhef vermelde bevel om het grondgebied te verlaten vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 12/07/2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum.

Bovendien, haar intentie om samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf”.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

2.2. Luidens artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Het belang waarvan de verzoekende partij blijf dient te geven, moet niet enkel bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep, doch moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak in die zin dat de verzoekende partij op dat ogenblik moet aantonen dat zij nog een tastbaar voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 4 december 2006, nr. 165.506).

2.3. De raadsman van de verzoekende partij maakt in een schrijven van 23 september 2015 aan de Raad bekend dat verzoekster erin geslaagd is haar verklaring van wettelijke samenwoning met haar Belgische partner te laten registreren op 23 september 2015. Op 24 september 2015 werd verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij blijkt dat dit attest werd uitgereikt op grond van een aanvraag van verzoekster tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een onderdaan van de Europese Unie, met name als ascendent van een Belgisch minderjarig kind.

2.4. De afgifte van een attest van immatriculatie houdt een tijdelijk verblijfsrecht in waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient beschouwd te worden (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Verzoekster maakt in deze omstandigheden niet aannemelijk alsnog over het wettelijk vereiste belang te beschikken. Verzoekster kan niet dienstig alsnog de vernietiging van de bestreden beslissing nastreven omwille van de rechtszekerheid en hierbij verwijzen naar een arrest van de Raad gewezen in algemene vergadering. Immers zijn de omstandigheden die aan het geciteerde arrest ten grondslag liggen anders dan verzoeksters situatie. In het geciteerde arrest werd een bevel om het grondgebied te verlaten conform de bijlage 13quinquies expliciet uit het rechtsverkeer gehaald aangezien nadien een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard werd vernietigd door de Raad. Verzoeksters geval is anders. Weliswaar beschikt ze eveneens over een attest van immatriculatie, doch niet in het kader van een precaire procedure van een hangende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische reden na een vernietiging van een eerdere beslissing dienaangaande door de Raad, zoals het geval was van de vreemdeling in het door verzoekster geciteerde arrest van de Raad, doch wel in het kader van een gezinsherenigingsprocedure met een Belgische onderdaan die gepaard gaat met waarborgen. Indien de ingediende vestigingsaanvraag wordt ingewilligd, wordt verzoeksters verblijfsrecht erkend en indien de vestigingsaanvraag wordt afgewezen zal haar op grond van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een weigering van verblijf met desgevallend een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten conform de bijlage 20 worden afgegeven waartegen zij haar rechten kan doen gelden via een automatisch schorsend beroep. Het volstaat te dezen derhalve vast te stellen dat de bestreden beslissing door de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd.

2.5 Daargelaten de vraag of verzoekster het wettelijk vereiste belang bij het voorliggende beroep enkel kan ontlenen aan de kosten van het beroep die bij een vernietiging bij de verwerende partij worden gelegd, en of dit een voordeel inhoudt dat hiermee rechtstreeks verbonden is en derhalve kan worden beschouwd als een rechtstreeks belang, wijst de Raad erop dat verzoekster ervoor heeft geopteerd om hangende onderhavig beroep een verblijfsaanvraag te richten aan verweerder. Verzoekster heeft derhalve door haar eigen handelen – met name het initiëren van een nieuwe verblijfsaanvraag waardoor haar een attest van immatriculatie werd uitgereikt, niettegenstaande er nog geen uitspraak werd geveld in de hangende beroepsprocedure gericht tegen de bestreden beslissing – de grond waarop wordt vastgesteld dat zij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep mogelijk gemaakt. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom het rolrecht zou dienen te worden verhaald op verweerder.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA